

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 547/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. Ing. P. K., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 R 5/2011 zo 4. augusta 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. septembra 2011 doručená sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 R 5/2011 zo 4. augusta 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na návrh veriteľa (Ing. M. K.) sťažovateľky (dlžníka) okresný súd uznesením sp. zn. 2 K 23/2011 z 20. mája 2011 vyhlásil na majetok sťažovateľky konkurzné konanie, avšak uznesením sp. zn. 2 K 23/2011 z 20. júna 2011 okresný súd prerušil konkurzné konanie voči sťažovateľke, a to na návrh jedného z jej konateľov (Ing. R. B.) z 3. júna 2011, pričom spolu s týmto návrhom bola okresnému súdu predložená „Dohoda o vypracovaní reštrukturalizačného posudku“ z 2. júna 2011, ktorou konatelia sťažovateľky Ing. M. K. a Ing. R. B. poverili, resp. udelili súhlas JUDr. J. P., aby ako správca (ďalej len „správca“) vypracoval reštrukturalizačný posudok sťažovateľky z dôvodu, že sťažovateľka mala záujem odvrátiť úpadok a zachovať podnik. Podľa sťažovateľky aj keď predmetná dohoda bola podpísaná iba jedným z v tejto dohode označených konateľov, pričom podľa výpisu z obchodného registra v čase uzatvorenia predmetnej dohody mali za spoločnosť konať a podpisovať vždy dvaja konatelia spoločne, okresný súd napriek uvedenej skutočnosti na základe návrhu označených konateľov sťažovateľky na povolenie reštrukturalizácie, ktorý bol 25. júla 2011 doručený okresnému súdu spolu so správcom vypracovaným reštrukturalizačným posudkom sťažovateľky, napádaným uznesením sp. zn. 2 R 5/2011 zo 4. augusta 2011 začal proti sťažovateľke reštrukturalizačné konanie (toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11. augusta 2011).

Sťažovateľka sťažnosťou podanou ústavnému súdu namieta nezákonnosť uznesenia okresného súdu sp. zn. 2 R 5/2011 zo 4. augusta 2011 z dôvodu, že okresný súd vyhlásil reštrukturalizačné konanie bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal oprávnenosť návrhu na jeho vyhlásenie. Podľa sťažovateľky bol totižto tento návrh v rozpore so zápisom v obchodnom registri podpísaný iba jedným z jej konateľov, pričom sťažovateľka tiež namieta, že okresný súd rovnako ako predbežnú otázku mal skúmať aj platnosť ustanovenia konateľa, ktorý podal návrh na vyhlásenie reštrukturalizácie, do tejto funkcie. Sťažovateľka totiž poukázala na skutočnosť, že traja z jej spoločníkov boli 10. mája 2011 oslovení ďalším jej spoločníkom, a to Ing. M. K., pričom boli vyzvaní, aby ako spoločníci sťažovateľky vyjadril svoj súhlas s prijatím uznesení (3 x) mimo valného zhromaždenia, ktorých návrh bol súčasťou predmetnej výzvy. Predmetom týchto uznesení bolo okrem iného aj rozšírenie okruhu konateľov sťažovateľky o Ing. M. K. a Ing. R. B., ako aj zmena v spôsobe konania

konateľov za sťažovateľku. Sťažovateľka ďalej uviedla, že „Dňa 16. 05. 2011 Ing. P. R. ako jeden zo spoločníkov Sťažovateľa vyjadril svoj nesúhlas s rozhodovaním spoločníkov mimo valného zhromaždenia.“, avšak napriek tomu registrový súd rozhodol o zápise predmetných zmien do obchodného registra. Z uvedeného dôvodu „Podaním zo dňa 02. 06. 2011 Ing. P. R. podal žalobu o určenie neplatnosti rozhodnutí valného zhromaždenia Sťažovateľa“.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

«Na základe uvedených skutočností a s poukazom na zákonné ustanovenia je zrejmé, že i keď Porušovateľ neskúmal otázku oprávnenosti konateľa Ing. R. B. konať za Sťažovateľa, z podaného návrhu na prerušenie konania ako i priloženej dohody o vypracovaní reštrukturalizačného posudku vyplýva, že návrh ako i dohodu podpísal len jeden z konateľov (aj to len putatívny konateľ), a preto takýto spôsob konania nie je spôsobilý vyvolať účinky právneho úkonu Sťažovateľa, keďže vôľu Sťažovateľa by obligatórne mali prejavovať vždy najmenej dvaja konatelia (v skutočnosti však len JUDr. Mag. M. H.).

Porušovateľ preto podľa právneho názoru Sťažovateľa nemal konkurzné konanie prerušiť a následne (po podaní návrhu na povolenie reštrukturalizácie) rozhodnúť o začatí reštrukturalizačného konania, ale návrh na povolenie reštrukturalizácie odmietnuť (§ 113 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZoKR“)). Týmto nezákonným rozhodnutím tak Porušovateľ súčasne porušil právo Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy, subsidiárne právo Sťažovateľa vlastniť majetok.

Vzhľadom na existenciu daného stavu má Sťažovateľ za to, že Porušovateľ nebol oprávnený prerušiť konkurzné konanie, ale bol povinný riešiť otázku týkajúcu sa oprávnenosti podania návrhu na prerušenie konkurzného konania ako otázku predbežnú (prejudiciálnu) vzhľadom na skutkový stav, a to, že rozhodnutia spoločníkov Sťažovateľa prijaté mimo valného zhromaždenia nemožno považovať za platné. Dôležitosť vyriešenia prejudiciálnej otázky spočíva v tom, že ide o otázku zásadného významu, vyriešenie ktorej má vplyv na konkurzné, ako aj reštrukturalizačné konanie.

Porušovateľ nesprávnou aplikáciou príslušnej právnej normy rozhodol v právnej veci Sťažovateľa nezákonne, pričom takéto rozhodnutie bolo spôsobilé porušiť ústavné práva sťažovateľa špecifikované vyššie.»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Základné právo Sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 2R/5/2011 zo dňa 04. 08. 2011 porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 2 R/5/2011 zo dňa 04. 08. 2011 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I. na ďalšie konanie.

Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť Sťažovateľovi náhradu trov súdneho konania vo výške 261,82 EUR, k rukám právneho zástupcu sťažovateľa do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v prvom rade podotýka, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom sťažovateľky, ktorá je v danom prípade navyše zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv (čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy), ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľka domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných práv (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 20 ods. 1 ústavy), ktoré sťažovateľka uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jej argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

Predmetom konania je sťažovateľkou tvrdené porušenie jej základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení aj čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením sp. zn. 2 R 5/2011 zo 4. augusta 2011, k porušeniu ktorého malo dôjsť jednak z dôvodu, že podľa sťažovateľky okresný súd nemal vyhlásiť na jej majetok reštrukturalizačné konanie a mal pokračovať v konkurznom konaní, pretože podľa sťažovateľky návrh na vyhlásenie reštrukturalizačného konania podal iba jeden z jej konateľov, a to aj napriek skutočnosti, že v zmysle zápisu v obchodnom registri boli v tom čase oprávnení konať a podpisovať v jej mene vždy dvaja konatelia spoločne, takže podľa sťažovateľky uvedený návrh bol inperfektný, a teda nebol spôsobilý vyvolať právne účinky vyhlásenia reštrukturalizačného konania. Okrem toho sťažovateľka namieta nezákonnosť napádaného uznesenia sp. zn. 2 R 5/2011 zo 4. augusta 2011 aj z dôvodu, že okresný súd podľa nej neskúmal oprávnenosť osoby, ktorá sa v návrhu na vyhlásenie reštrukturalizačného konania označila za konateľa sťažovateľky, t. j. neskúmal, či táto osoba mala skutočne oprávnenie za sťažovateľku konať, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť,

že jeden zo spoločníkov sťažovateľky mal už v tom čase podať žalobu, ktorou sa domáhal vyslovenia neplatnosti okrem iného aj uznesenia, ktorým bola táto osoba podľa sťažovateľky nezákonne ustanovená do funkcie jej konateľa.

V súvislosti s prvou námietkou sťažovateľky ústavný súd z od okresného súdu vyžiadaného materiálu, a to konkrétne z návrhu na vyhlásenie reštrukturalizačného konania na sťažovateľku (ktorý sťažovateľky nepredložila, aj keď sa ho dovoľáva, pozn.) zistil, že tento návrh z 15. júla 2011 bol skutočne doručený okresnému súdu 25. júla 2011 a bol podaný Ing. M. K. a Ing. R. B., pričom obaja menovaní tento návrh aj riadne podpísali. Okrem toho z úplného výpisu z obchodného registra týkajúceho sa sťažovateľky (S., s. r. o.) ústavný súd tiež zistil, že Ing. M. K. je konateľom sťažovateľky od 17. mája 2011 a Ing. R. B. je konateľom sťažovateľky tiež od 17. mája 2011. Navyše, ústavný súd zistil, že pokiaľ ide o spôsob konania za a v mene sťažovateľky od 19. mája 2011, zo zápisu v obchodnom registri vyplývalo, že *„Konatelia konajú a podpisujú v mene spoločnosti vždy dvaja spoločne. Konatelia podpisujú v mene spoločnosti tak, že k písanému alebo tlačenému názvu spoločnosti pripoja svoj podpis.“*

Z uvedených zistení bezpochyby vyplýva, že návrh na vyhlásenie reštrukturalizačného konania proti sťažovateľke podali na to oprávnené osoby, a to osoby, ktoré boli v zmysle zápisu v obchodnom registri v tom čase oprávnené v mene a za sťažovateľku konať ako jeho konatelia, pričom v súlade so zápisom v obchodnom registri obaja konatelia tento návrh aj podpísali, takže v tomto smere sa konštatovania sťažovateľky javia ako nepravdivé a zjavne neopodstatnené.

V súvislosti s námietkou sťažovateľky o nezákonnosti uznesenia okresného súdu sp. zn. 2 R 5/2011 zo 4. augusta 2011 z dôvodu, že okresný súd pred jeho vydaním neskúmal ako otázku predbežnú otázku pravdivosti zápisu v obchodnom registri, t. j. neskúmal, či osoby zapísané v obchodnom registri ako konatelia sťažovateľky sú skutočne oprávnené konať v jej mene, ústavný súd uvádza, že údaje zapísané v obchodnom registri, ktorý je v zmysle zákona č. 530/2003 Z. z. o obchodnom registri a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov považovaný za verejný register, možno

považovať za údaje všeobecne platné a pravdivé do doby, kým sa nepreukáže opak. Z tohto hľadiska boli pre rozhodovanie okresného súdu smerodajné údaje, ktoré vyplývali z v rozhodnom čase aktuálneho výpisu z obchodného registra, o pravdivosti ktorých okresný súd nemal dôvod pochybovať. Keďže výpis z obchodného registra je opatrený odtlačkom pečiatky súdu ako orgánu verejnej moci a podpisom úradnej osoby, je potrebné túto listinu považovať za verejnú listinu, ktorej dôkazná sila je vyššia ako dôkazná sila listiny súkromnej. Ak sa nedokáže opak, považujú sa skutočnosti uvedené vo verejnej listine za pravdivé bez ďalšieho zisťovania. Na rozdiel od toho obsah listiny súkromnej treba aj dokázať.

Vzhľadom na uvedené nemohlo objektívne dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v spojení s ním teda ani k porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy.

Uvedené konštatovania boli podkladom pre záver ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Nad rámec ústavný súd ešte poznamenáva, že v danom prípade sťažnosť sťažovateľky nebolo možné odmietnuť ako podanú neoprávnenou osobou, pretože JUDr. Mag. M. H., ktorý v mene sťažovateľky udelil právnomu zástupcovi splnomocnenie na jej zastupovanie v konaní pre ústavným súdom, v súčasnej dobe (t. j. v čase rozhodovania ústavného súdu) už nie je konateľom sťažovateľky (bol ním do 3. októbra 2011), avšak v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (27. septembra 2001) bol ešte oprávnený v mene sťažovateľky konať.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého uznesenia okresného súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní náhrady trov konania sú viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2011